

Π. Νεάρχου: Η Συμφωνία των Πρεσπών κατόντημα μιας ανιστόρητης και ιδεολογίστικης πολιτικής

Γράφει ο ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΝΕΑΡΧΟΥ Πρέσβης ε.τ.

Η κυβέρνηση, με τη συνδρομή μιας ομάδας βουλευτών που εγκατέλειψαν τα κόμματά τους, κατόρθωσε να πάρει ψήφο εμπιστοσύνης στο Κοινοβούλιο, με τον οριακό αριθμό των 151 βουλευτών. Υπολογίζει ότι με την ίδια πολιτική βάση, θα επιτύχει την επικύρωση της Συμφωνίας των Πρεσπών. Έτσι, το μέγα θέμα της Μακεδονίας θα κριθεί από την ψήφο ορισμένων καιροσκοπούμενων βουλευτών, που θέτουν υπεράνω όλων τη δική τους πολιτική ιδιοτέλεια και τον διακαή τους πόθο να συνεχίσουν, με κάθε τρόπο, την πολιτική τους καριέρα.

Λογικά, δεν θα έπρεπε τόσο μεγάλα θέματα να κρίνονται από ευρύτερη πλειοψηφία ή με δημοψήφισμα, όπως έγινε στη γειτονική χώρα; **Ο πρώην υπουργός Εξωτερικών και αρχιτέκτονας του φιάσκου της λίμνης των Πρεσπών Νίκος Κοτζιάς απεφάνθη, σε συνέντευξή του στην «Καθημερινή», ότι δεν είναι νοητό να κάνει η Ελλάδα δημοψήφισμα για το πώς θα ονομάζεται μια άλλη χώρα.** Το «επιχείρημα» το αναπαράγουν όλα τα κυβερνητικά και κομματικά στελέχη, που ανέλαβαν να δώσουν τη μάχη της επικοινωνίας και να γίνουν οι απολογητές της Συμφωνίας των Πρεσπών.

Αποκρύπτει όμως ευσχήμεως ο κ. Κοτζιάς το γεγονός ότι το όνομα που σφετερίζεται το γειτονικό κρατίδιο είναι προϊόν ιστορικής πλαστογραφίας και κλοπής και αυτό συνιστά την ουσία της διαμάχης που φέρνει αντιμέτωπους την Ελλάδα και τα Σκόπια. Όταν στη δεκαετία του '90 το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο πήρε σαφώς θέση υπέρ της Ελλάδος στο θέμα των Σκοπίων, με πρωτεργάτη τον βαθύ γνώστη της κλασικής παιδείας και φίλο της Ελλάδος **Γάλλο Πρόεδρο Φρανσουά Μιτεράν, ο τελευταίος ανέλαβε να παρουσιάσει ο ίδιος την κοινή θέση στον Τύπο και είπε χαρακτηριστικά: «Οι φίλοι μας των Σκοπίων μπορούν να επιλέξουν οποιοδήποτε όνομα θέλουν. Όχι όμως το όνομα Μακεδονία, που θίγει τους Έλληνες φίλους μας».**

Η θέση τότε και των Ευρωπαίων ήταν σαφής. Οι ανάξιες Ελληνικές ηγεσίες άρχισαν σταδιακά να προβαίνουν παρασκηνιακά σε εκπτώσεις και υποχωρήσεις. Με βάση την Ενδιάμεση Συμφωνία του 1995, θα έπρεπε τα Σκόπια να εμπλακούν, με καλή πίστη, σε διαπραγματεύσεις με την Ελλάδα για την εξεύρεση κοινώς αποδεκτού ονόματος. Τα Σκόπια όμως επέδειξαν πλήρη παρασπονδία. Με παρελκυστική τακτική, χρησιμοποίησαν τον χρόνο για να επιτύχουν την αναγνώρισή τους με το όνομα Μακεδονία. Τι έκανε η Ελληνική πλευρά για να αποτρέψει τις ξένες αναγνώσεις; Ουσιαστικά τίποτε. Έδειξε πλήρη αδράνεια και απάθεια και άφησε τα Σκόπια να αναγνωρισθούν από πλήθος χωρών και να ισχυρίζονται ότι το θέμα του ονόματος θα λυθεί ντε φάκτο από την αναγνώριση ολοένα και περισσότερων χωρών. Το ελάχιστο που θα μπορούσε να κάνει η Ελληνική πλευρά ήταν η καταγγελία της Ενδιάμεσης Συμφωνίας μετά από επτά χρόνια, όπως είχε το δικαίωμα.

Οι αναγνώσεις των Σκοπίων ως «Μακεδονίας» είναι και σήμερα το κύριο επιχείρημα των πρωτεργατών της Συμφωνίας των Πρεσπών. Τι θέλετε, λέγουν να κάνουμε; Να έχουν τα Σκόπια το σκέτο όνομα Μακεδονία; Δεν είναι καλύτερα ένα σύνθετο όνομα «Βόρεια Μακεδονία»; Το επιχείρημα όμως είναι σαθρό και απατηλό. Οι αναγνώσεις από άλλες χώρες είναι σημαντικές για τα Σκόπια, αλλά δεν αρκούν. Γιατί να έχει πρόβλημα, π.χ., η Ολλανδία, η Νορβηγία ή οποιαδήποτε άλλη χώρα με το όνομα Μακεδονία; Δεν θίγεται μ' αυτό κανένα δικό

τους συμφέρον. Η μόνη χώρα που θίγεται είναι η Ελλάδα, γιατί η Μακεδονία είναι δική της πατρίδα και κληρονομιά.

Επιπλέον, η Ελλάδα δεν ήταν γυμνή από διπλωματικά χαρτιά, παρά την αποτυχία της να ανακόψει τις διεθνείς αναγνωρίσεις. Αντιθέτως, ήταν σε θέση ισχύος, γιατί κρατούσε το κλειδί της εντάξεως των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ και στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό φάνηκε καθαρά από το Ελληνικό όχι στην ένταξη των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ, στο Βουκουρέστι.

Για ποιον λόγο θα έπρεπε η Ελλάδα να γίνει επισπεύδουσα στο θέμα των Σκοπίων και να αναλάβει ρόλο πρωταγωνιστή για την ένταξή τους στο ΝΑΤΟ, πληρώνοντας με δικές της εθνικές παραχωρήσεις την πολιτική αυτή και ερχόμενη σε ευθεία αντιπαράθεση με τη Ρωσία, που δεν θέλει προφανώς τη γεωπολιτική της έξωση από τα Βαλκάνια;

Ήδη τα σπέρματα ενός πολύ επικίνδυνου γεωπολιτικού ανταγωνισμού στα Βαλκάνια μεταξύ των μεγάλων Δυνάμεων, μ' επικεφαλής τις ΗΠΑ και τη Ρωσία, είναι ορατά. Η Ρωσία προσπαθεί να παρέμβει στο θέμα των Σκοπίων, συντασσόμενη με το VMRO και τον Πρόεδρο της χώρας και επιφυλασσομένη να αντιπαχθεί στη Συμφωνία των Πρεσπών στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Αναμένοντας νέα κρίση στο Κοσσυφοπέδιο, σπεύδει επίσης να στηρίξει τη Σερβία και να σφυρηλατήσει τις σχέσεις της με τη μόνη σύμμαχο χώρα που της έμεινε στα Βαλκάνια. Η Ρωσία καταμετρά ως μεγάλες αποτυχίες τον αιφνιδιασμό που υπέστη στο Μαυροβούνιο, το οποίο εντάχθηκε εσπευσμένα στο ΝΑΤΟ, αλλά και προηγουμένως στην Ουκρανία, όπου δεν μπόρεσε να στηρίξει το φιλορωσικό καθεστώς και επέτρεψε την άνοδο στην εξουσία αντι-Ρωσικών δυνάμεων, που επιδιώκουν τη γεωπολιτική πρόσδεση της Ουκρανίας στη Δύση.

Στο πνεύμα αυτό έλαβε ήδη χώρα επίσκεψη του Ρώσου Προέδρου Πούτιν στη Σερβία, με την ευκαιρία της οποίας υπεγράφησαν οικονομικές και στρατιωτικές συμφωνίες και η επίσημη ένταξη της Σερβίας στην Ευρω-Ασιατική Ένωση.

Η επίσημη Ελληνική πλευρά προέβαλε ως «επιτυχία» το όνομα «Βόρεια Μακεδονία», ανεξάρτητα από τους προφανείς συνειρμούς που δημιουργεί, εφόσον είναι γνωστά τα Σκοπιανά ιδεολογήματα για τη «Μακεδονία του Αιγαίου». Έδωσε όμως ως αντάλλαγμα την αποδοχή «Μακεδονικής ενότητας, ταυτότητας και γλώσσας». Τα τρία αυτά στοιχεία συνιστούν, μαζί με το έδαφος, έθνος, ονομαζόμενο μάλιστα «Μακεδονικό»! Είναι τραγικό η επίσημη Ελληνική πλευρά να προβαίνει σε μια τέτοια παραχώρηση και να επιχειρηματολογεί ότι δήθεν δεν έδωσε κανένα απ' αυτά. Ο πρωθυπουργός μάλιστα επικαλέσθηκε τη ρηματική διακοίνωση των Σκοπίων για να «αποδείξει» ότι δήθεν δεν δόθηκε ούτε η εθνικότητα ούτε η γλώσσα. Ισχυρίσθηκε, συγκεκριμένα, ότι η διευκρίνιση Ζάεφ για την εθνικότητα, ότι δηλαδή δεν ταυτίζεται με μια συγκεκριμένη εθνότητα αλλά παραπέμπει σε υπηκοότητα, είναι ικανή απόδειξη ότι η Ελληνική πλευρά δεν έδωσε «Μακεδονική εθνότητα».

Η διευκρίνιση όμως Ζάεφ έχει να κάνει με το πρόβλημα που δημιουργήθηκε με τους Αλβανόφωνους, που δεν θέλουν να παρουσιάζονται ως δήθεν «Μακεδόνες». Δεν αναιρεί όσα περιλαμβάνονται στο κείμενο της Συμφωνίας, όπου γίνεται αναφορά σε «Μακεδόνες, Μακεδονική ταυτότητα και γλώσσα». Το πρόβλημα παραμένει επομένως ακέραιο, με την Ελλάδα να δίνει με τη Συμφωνία αυτή το όνομα της Μακεδονίας σε τρίτους, που δεν έχουν καμία σχέση μ' αυτήν. Οι τρίτοι μάλιστα, στους οποίους δίδεται, να είναι κράτος και να μπορεί να διακινεί, με το κύρος του ανεγνωρισμένου και από την Ελλάδα κράτους, τη γνωστή προπαγάνδα των Σκοπίων. Με άλλα λόγια, έρχονται ανιστόρητες και διεθνιστικές Ελληνικές ηγεσίες να νομιμοποιήσουν εμμέσως τα σχέδια ιστορικής πλαστογραφίας του Στρατάρχη Τίτο. Από την άποψη αυτή, είναι σημαδιακός και ο τόπος που επελέγη για την υπογραφή της Συμφωνίας. Εκεί υπέγραψε και ο

μοιραίος άλλοτε αρχηγός του ΚΚΕ Νίκος Ζαχαριάδης τη Συμφωνία με τους Σλαβομακεδόνες του ΣΝΟΦ για «ανεξάρτητη Μακεδονία» το 1949